

На Черкащині росте дуб,
вік якого понад тисячу літ.

У дерев є така висота:
Піднімать над віками літа,
Все одвіять і все одкружить,
І, над смертю піднявшись, жить.
Там, під ними, зотлілі роки,
Перед ними — очей маяки,
До яких ще потрібно нести
Радість сонячної висоти.

У житті є така висота:
Не пустить за вітрами літа,
Не розвіять в собі задарма
Силу крові і силу ума.
Кожен день — на сьогодні вже рік.
Кожен рік — на сьогодні вже вік.
Якщо ти в цій епосі єси,
У дерев набирайся краси.

У людей є така висота:
До зеніту дорога крута.
Чи зумієш, товаришу, ти
Чисту совість туди донести,
Щоб о мужній майбутній добі
Дух планети вмістити в собі
І, обравши найвищу мету,
Поєднать глибину й висоту?

1980

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.